

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.43. Roberti Capitonis de curia Romana querimoniam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

Sæcul. XIII.
A.C. 1253.

Mart. Rom.
3. Apr.

suas exequias præparari. Reapse triduo post animam efflavit die lunæ 3 Apr. 1253 quinquagesimum sextum circiter ætatis annum, Episcopatus nonum agens, si ab ejus electione ordiamur numerum. Corpus Cicestriam relatum, & in templo Cathedrali ad aram, quam ille S. Edmundo dicaverat, humatum est, ubi deinde multa fiebant miracula. Et vero post annos novem Papa Urbanus IV. cœlestes illi publicosque honores decrevit, nimirum 20 Febr. 1262 & Ecclesia die mortis ejusdem memoriam colit.

§. XLIII.

Roberti Capitonis de curia Romana querimonie.

Id. p. 749.

Robertus Capito Episcopus Lincolnien-
sis famam nomenque collegerat puritate vitæ, doctrina, morumque probitatis ac disciplinæ studio: sed hoc amara verborum immoderatione maculavit. Hoc ipso anno, cum præceptum Pontificium, quod justum non censuit, accepisset, Episcopis, qui hoc ipsi miserant, ita scripsit: Apostolicis mandatis reverenter obedio. Sed iis contraria pro sanctæ Sedis honore abnuo. Utrumque me jubet Deus. Apostolica vero mandata non possunt esse talia, ni consentanea sint doctrinæ Apostolorum & ipsius JESU Christi,

Christi, cujus personam Papa in Ecclesia Sæcul. XIII.
sustinet. Atqui epistola, quam recepi, A. C. 1253.
non convenit Apostolicæ sanctitati. Pri-
mo continet clausulam: *Non obstantibus;* p. 750.
quæ inconstantiae, imprudentiae, menda-
cii, fraudis, diffidentiae radix est ac ever-
sio societatis humanæ. Vult sic dicere:
Non datur amplius regula certa, si Papæ
liceat abrogare per hanc clausulam leges
omnes, omnia pacta singularia suæ volun-
tati adversa. Ad hæc, pergit ille, post
peccatum Luciferi, quod etiam Antichri-
sti erit, non datur grandius, quam ani-
mas perdere, eas fraudando cura, quam
pastor illis debet, nec nisi temporalia e-
grege commoda captando. Itaque, cum
mali causa sit effectu deterior, certe, qui
hos pastores falsos & animarum latrones
in Ecclesiam introducunt, his ipsis pejo-
res sunt, Luciferoque & Antichristo tan-
to propiores, quanto magis illos repel-
lere ob majorem auctoritatem suam de-
bent.

Papa plenam potestatem suam a Chri-
sto non accepit nisi ad salutem: igitur
nihil præcipere aut agere potest, quod
ad peccatum tam detestabile ac humano
generi tam perniciosum tendat: hoc esset
manifesto abuti auctoritate, a folio Chri-
sti procul recedere, in inferna pestilentiae
cathedra confidere. Et quisquis sanctæ
Sedi præstat fidem, nec ab ea per schis-

Sæcul. XIII.
A.C. 1253.

ma sejungitur, ejusmodi mandatis, vel si a supremo Angelorum Ordine venirent, obtemperare nequit; sed pro viribus debet obfistere. Quam ob rem Venerabiles Domini mei, vobis indico, tantum abesse, ut eis obsequar, ut repugnem etiam: nec ideo contra me vobis acerbum quidquam statuendum est; quod enim facio, ad Papæ ac vestrum honorem spectat.

Quantacunque demum ratione Præful hic ductus fuerit, duritas expressio- num, quæ has implent litteras, ac præfertim ironia seu irrisio aspera, quæ ab initio ad finem ibi regnat, excusari nequit: non enim poterat dubitare, quin mandatum illud revera Papæ fuerit. Et vero is cognita hac epistola graviter offensus Episcopum per Regem Angliæ castigaturus erat. Sed Cardinales dicebant, illum magna existimatione in Francia & Anglia florere. Habetur pro insigni Philosopho, subjungebant; est Latini ac Græci sermonis gnarissimus, Theologiæ Doctor, & concionator puritatis ac justitiæ studiosus, sacrilegi mercatus osor ac vindex. Sic loquebatur inter alios Ægidius Hispanus unus e Cardinalibus ætate provecitissimis. Itaque, ne tumultus fieret, Papæ, ut rem dissimularet, suadebant. Erat sane, addit Matthæus Paris, erat, cur caverent, quia scimus, seditionem aliquando fore. Videntur jam tum prævi-

prævidisse, quid post annos trecentos in Anglia eventurum esset.

Sæcul. XIII.
A. C. 1253.

Sub finem æstatis Episcopus Lincolnensis in quodam fundo suo ex morbo gravi decumbens, Joannem a S. Ægidio Ord. Præd. artis medicæ peritum ac Theologiæ Doctorem ad se acciri jussit corpori & animæ laturum opem. Huic viro quodam die inter alios sermones de Papa loquens, Vos fratres Mendicantes, ajebat, viros potentes liberius arguendi gratia hanc paupertatem amplexi, nisi eorum criminibus obsistatis, de his vos reos facitis. Et quia noctes jam erant longæ (nam October inibat) Clericis suis colloqui causa vocatis, de animarum damno Aulæ Romanæ avaritiam consequente mentionem inferens, Christus in Terram venit, inquebat, ut animas sibi adjungeret. Igitur, qui eas perdere non dubitat, nomen Antichristi meretur.

M. Par.
p. 752.

p. 753.

Ac iterum: Papa per clausulam: *Non obstantibus*, sanctiones suorum antecessorum sine verecundia abrogans, eorum contemptum nimium prodit, & ad antiquandas etiam suas successoribus exemplum præbet. Et rursus: Quamvis plures jam Pontifices Maximi Ecclesiam afflixerint, hic tamen ei gravius imponit jugum, præcipue per foeneratores, quos in Angliam introduxit, ipsis pejores Judæis. Accedit, quod Fratres Prædicatores

res

Sæcul. XIII.
A.C. 1253.

p. 754.

res Minoresque iusserit assistentes moribundis authores esse per testamentum Palæstinæ præstandi auxilium, & sacrae militiae crucem induendi, ut, seu convalescerent, seu obirent, hæredes ipsorum bona amitterent. Cruce signatos profanis venundat hominibus, ut olim boves ac verveces vendebantur in templo: & indulgentiam metitur pecunia sacro pro bello data. Præterea per litteras mandavit, ut Præsules certis hominibus beneficia, quæ hi voluerint, conferant, quamvis essent extranei, absentes, prorsus indigni, illiterati, linguæ regionis ignari, ita, ut nec e suggestu ad populum dicere, nec sacramentum poenitentiae administrare sciant, immo nec inopes adjuvare, nec viatores recipere possint, cum non resideant.

Ut video (quod mihi novum est) Papa virorum potentium favorem sibi conciliandi causa patitur fieri Episcopum qui nunquam se consecrari curet; solum ut proventus acquirat, & simul priores porro accipiat. Tangebatur sine dubio Philippum Sabaudum Archiepiscopum Lugdunensem. Excurrebat in vitia Romanæ Curia, in avaritiam maxime ac impuritatem: addebatque, illam, ut hauriat omnia, sibi attribuere bona morientium absque testamento, & ut expilet liberius, rapinarum partem Regi cedere.

Quere

Querebatur etiam, quod Papa ad colli-
 gendas pensiones Fratres Mendicantes
 litteris ac virtuti deditos adhiberet, abu-
 tens horum obedientia, ut eos cogeret re-
 lictos homines profanos revisere; & quod
 eosdem magna instructos potestate in An-
 gliam mitteret tanquam Nuncios perso-
 natos, quia, nisi Rex posceret, Legatos,
 qui hoc nomen induerent, eo mittere
 haud posset.

Sæcul.XIII.
 A. C. 1253.

Tales erant Episcopi Lincolnienfis
 querimoniam, revera acerbam nimium, sed
 & nimis fundatam, ut docent scripta illius
 temporis, & Papæ ipsius epistolæ. Na-
 turæ debitum reddidit die S. Dionysii 9
 Oct. 1253 sanctitatis fama clarus, eoque
 moriente miracula facta esse dicebantur.

Superfunt aliquot ejus operatypis excusa-
 parum memorabilia, & quædam manu-
 scripta.

Cave. Sæc.
 Schol.p.497.

Ex indignis rebus, de quibus Anglia
 querebatur, aliquas in Francia eodem
 tempore, sed ab Episcopis factas legimus.

to.II. conc.
 p.707.10.12.
 13.28.29.

Distrahebant beneficiorum fructus an-
 nuos, ut augerent numerum Canonico-
 rum, & instituebant aliquos, quibus an-
 nonam sacram primo vacaturam destina-
 bant. Absque necessitate petebant a
 Clero subsidia: parochias pensionibus on-
 nerabant ita; ut Curioni sacro vix resta-
 ret, unde viveret. Conferebant illas ju-
 re fiduciario possidendas Clericis jam
 alias

Sæcul. XIII.
A.C. 1253.

alias nomine proprio habentibus, & quasdam mensæ suæ adjungebant, proventibus aliunde satis instructæ. Atque ita novimus ex decretis concilii, quod hoc anno die Martis post festum S. Andreae scilicet 2 Decembris Salmurii ad S. Florentium Petrus Lambaliensis Archiepiscopus Turonum cum Episcopis sibi obnoxiiis celebrabat.

§. XLIV.

Ecclesia Lithuana.

Rayn.
1251. n. 46.
47. &c.

Baudrand.
to. I. p. 582.

Mendogo seu Mindovo Lithuaniae Principi, cum quasdam terras an. 1251 Equitibus Borussiae celsisset, hi suaserant, ut Regis titulum obtinendi causa in Papæ clientelam se conferret. Itaque solennem ad Papam Innocentium Legationem misit, qui ei scripsit in hanc sententiam: Ut multo cum gaudio audivimus, divina te illustrante gratia cum magna ethnicorum multitudine salutis fonte tinctus, te, tuum Regnum & omnia bona tua Apostolicæ Sedis tutelæ penitus submisisti. Quamobrem votis tuis annuentes, sub jurisdictionemque S. Petri recipimus Regnum Lithuanum, cunctasque terras, quas ethnicorum manibus eripuisti, aut deinceps adimes; ac te cum tua conjuge, liberis, ac familia in fidem sanctæ Sedis accipimus. Actum Mediolani
16 Jul.